

ANTON DU BEKE

KIO KAN

HOTEL BUCKINGHAM

SKANDÁLY, INTRIKY
A TAJNÁ PŘÁNÍ

edice
KLOKAN

Text Copyright © 2018 by Anton Du Beke
Originally published in the English language in the UK by
Zaffre, an imprint of Bonnier Books UK limited.
Translation © Dufek Pavel, 2022
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ONE ENCHANTED EVENING
vydaného v roce 2019 nakladatelstvím
Zaffre, an imprint of Bonnier Books
přeložil Pavel Dufek
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2022
shop@alpress.cz
1. vydání

ISBN 978-80-7633-910-1

*Věnuji Hannah, Georgeovi a Henriettě,
svým životním láskám.*

Prolog

31. PROSINCE 1936 VELKÝ MAŠKARNÍ PLES

Ať lordi a dámy z Londýna, nebo vévodové a vévodkyně ze všech anglických hrabství, či hrabata a hraběnky z celé Evropy – a kdokoli jiný –, nikdo nemohl o tomto silvestrovském večeru být jinde než v hotelu Buckingham, aby v něm strávil nezapomenutelnou noc.

Vždyť žijí v nádherné, velkolepé éře. Pro některé to je epocha elegance a grácie. Ve Velkém tanečním sále Buckinghamu se scházejí korunní princezny a svůdné hvězdy stříbrného plátna, aby si připily na nový rok, ministři a nižší venkovská šlechta proto, aby zapomněli, i kdyby jen na chvíli, na války v cizině a rostoucí nebezpečí doma. Kapela hraje, tanečníci se pohupují. Sál je zaplněn význačnými hosty. Jiní nenápadně přihlížejí z ústraní...

Uprostřed parketu se za benátskou maskou skrývá sólista a vířivým pohybem se ladně odpoutává od partnerky, jako by po parketách klouzal. Orchester se chystá spustit další serenádu, ale ani živá duše v sále nepostřehne pomlku mezi skladbami. Všichni jsou ohromeni, všechny zraky jsou upřeny na

tajemného tanečníka, jenž se blíží k mahagonovému schodišti, natahuje ruku k norské korunní princezně a žádá ji, aby k němu sestoupila na parket.

„Vaše Jasnosti,“ oslovuje ji sytým a sladkým hlasem, „smím prosit?“

Kolem něj se míhají tváře. V očích se jim zračí překvapení, ba dokonce úžas.

Na opačné straně sálu kapela začíná hrát nové číslo. Je čas na valčík.

Tanečník si sundává škrabošku...

O PĚT MĚSÍCŮ DŘÍV...

SRPEN 1936

1. kapitola

Velký taneční sál jako by byl v tento vlahý letní večer očarován. Naleštěné parkety se blýskaly, návštěvníci vyšňoření v neposkvvrněných smokincích a nevšedních šatech ze saténu, umělých vláken i slonovinově lesklého hedvábí civěli s ústy dokořán. Ticho narušovalo pouze klapání střevíčků za dveřmi – neboť i když jako by se v sále zastavil čas, v hotelu Buckingham pokračoval čilý ruch. Hosté stále přicházeli a odcházeli, jiní se milovali v přepychových apartmá, agregáty vrčely, v kuchyních to bzučelo, starý Maynard Charles – sám ředitel hotelu – dosud procházel honosné sály a čekal, až ho někde bude potřeba. Jakmile se však dveře Velkého tanečního sálu zavřely, byl na hony vzdálený od ostatních prostorů. Ticho přetrvávalo, dokud ho konečně neprolomila kapela Archieho Adamse. Ta spustila a dějiště ovládlo zcela jiné kouzlo. Hudební, taneční.

Jen poslouchejte...

Hlavní hotelový předtanečník Raymond de Guise trpělivě sledoval kapelníka a čekal na jeho pokyn. Vznešeně vypadajícím Adamsovi s motýlkem a ulízanými vlasy mohlo táhnout na šedesát. V orchestrech hrál celý život a leccos se v nich přiučil o dramatických entré. Jedno z nich jeho orchestr právě hrál. První tóny Kalifornské serenády se rozléhaly sálem, trombony vypichovaly melodii a upoutaly pozornost hostů. Sám Adams je doprovázel na klavír, dvacetičlenný orchestr se skládal z trubek, trombonů, saxofonů, houslí, a dokonce kontrabasů, přičemž rytmus udával jediný hráč na bicí nástroje.

Za dvoukřídlovými dveřmi vedoucími do převlékárny již čekali hoteloví tanečníci. Na Raymondovo znamení se dveře rozletěly a účinkující vpluli společně na parket.

Raymond jako první. Jeho mohutná postava kontrastovala s elegancí, jíž se vyznačoval na tanečním parketu. Na sobě měl smokink v barvě půlnoční modře a nepoddajné černé kadeře nad zvednutým naškrobeným límečkem nezkrotila ani nejúčinnější pomáda, takže nescházelo moc, aby se dotýkaly látky. Ruku v ruce s partnerkou Hélène – jež se skvěla v ručně ušitých azurově zelených šatech se spoustou perliček, připomínajících oblohu posetou hvězdami – dokráčel doprostřed parketu. Společně se otočili a gestem přivítali zbytek souboru.

„Smím prosit?“ zašeptal jako obvykle.

Vždy připravená Hélène mu opětovala úsměv. „Jistě, Raymonde. Ukážeme jim, jak se to dělá...“

Když serenáda dospěla k vyvrcholení, vějířovitě se rozptýlili mezi hosty, pokyvovali hlavou a tleskali. Koutkem oka Raymond zahlédl, jak Hélène bere za ruku pravidelného hosta hotelu Buckingham – pána s ulízanými černými vlasy; podle jejích slov přiletěl do Londýna z rodné Kalifornie na natáčení filmu, a kdykoli poctil Buckingham návštěvou, požádal ji o tanec. A nebyl jediný, jak Raymond dobře věděl. Z Hélène čísel elegance; oplývala takovou klasickou krásou, že by v jiné době sochaři stáli frontu, aby ji směli zvěčnit v mramoru či bronzu. Partner ji uchopil, ona však obdařila úsměvem de Guise; ten muž se jí v tanci nevyrovnal, stejně jako většina ostatních, přesto ho neodmítla.

Parket se již zaplňoval, avšak Raymond se prozatím neseťkal se svou partnerkou pro tento večer. Jakmile orchestr spustil vídeňský valčík, stál na kraji parketu se založenými rukama a čekal, až na něj dojde řada. Po chvíli mu někdo poklepal prstem na rameno. Otočil se a uviděl známou tvář.

„Pane de Guisi, vypadá to, jako byste zůstal na ocet.“

Dívka před ním – bylo jí sotva osmnáct, takže to byla skutečně ještě dívka – měla husté kaštanově hnědé vlasy, otc

natruc ostříhané nakrátko jako kluk, a hovořila s neklamným newyorským přízvukem. Zelené oči prozrazovaly téměř jakousi lstivost. Odpoledne patrně strávila v hotelovém denním baru, neboť jí z úst vycházela vůně exotického ananasu a rumu. Plesovými šaty se odlišovala dokonce i od nejbohatších hostů ve Velkém tanečním sále. Ať se Raymond podíval kterýmkoli směrem, všude se to hemžilo nádhernými róbami, ale tahle dívka se prostě nápadně předváděla. Zlatý hedvábný satén byl tvarovaný, pelerínu kolem ramen zdobila péra, spona na pásku byla posázena horou perel, které se třpytily, jako by byla posetá diamanty; a možná to tak bylo...

„Slečno Edgertonová, jsem zadaný. Pokud sháníte partnera, uvidíte nápadníky všude, kam se jen podíváte.“

„Dal jste mi slib. Nemyslíte, že byste ho měl dodržet?“

„Dodržím. Jednou, má drahá, předvedu vám quickstep nebo foxtrot. Zatančím si s vámi ve velkém sále valčík..., ale dnes musím být k dispozici našim hostům.“

„Svým hostům, pane de Guisi,“ opravila jej. „Já to vidím tak, že dokud tady vaše tanečnice není, tak...“

Raymond se chystal vzpírat dál, jenže vtom mu na rameno zaťukal jiný prst. Couvl a spatřil partnerku, která mu byla na tento večer určena. V sedmdesáti letech byla víc než dvakrát starší, malá a drobná, zato v šatech od návrhářky Madeleine Vionnetové, které jí ladně vlály až na zem, stále elegantní.

Slečna Edgertonová ho ještě dvakrát oslovila a potom se rozladěně dala na ústup ke stolu, načež si lusknutím prsty přivolala číšníka ve zlatobílém brokátu.

„Pan... *de Guise*?“ uhádla dáma. „Raymond?“

„Ano,“ potvrdil její domněnku vyrovnaně, sotva se vzpamatoval. „Paní... Adelmanová, předpokládám. Rád vás poznávám.“

Podala mu ruku stejně svaštělou jako její zkrabatělá ruka-vička, ovšem zkrášlenou smaragdovým prstenem, který se třpytil ve světle okázalých lustrů.

Raymond jí věnoval nacvičený úsměv. „Smím prosit?“

Mrštňně se jí chopil, ona se ohlédla a neuniklo jí, jak ji dívka s kaštanově hnědými vlasy prošpikovala očima. „To děvče, není to...?“

„Ále,“ odbyl to, aby se nenechal vyvést z míry, přivinul se k dámě a začal se otáčet ve víru valčíku. „Nic takového, paní Adelmanová. Je zde v hotelu na léto. Vivienne Edgertonová. Znáte to jméno?“

„Od těch Edgertonových?“

„Přesně tak. Běhá za mnou, abych ji naučil tančovat, a... zkrátka bych si to nerad rozlil u jejího otce, našeho mecenáše a váženého...“

„Naučí se tančit každý?“

„Každý, kdo si to přeje.“

Rychle se pohroužil do tance a paní Adelmanová udělala poněkud zdráhavě totéž – možná ze strachu, aby se v nej-elegantnějším tanečním sále nezesměšnila. Bylo očividné, že už někdy tancovala, protože si okamžitě vybavovala kroky, a tak Raymond povolil držení, neboť ji už nemusel při každém pohybu vést. Hudba plynula, lustry jim nad hlavou jiskřily a celý sál v odrazu jejich světél zářil jako hladina oceánu.

Jakmile muzika utichla, tanečníci jako by pokračovali a vyplňovali kratičkou přestávku vlastními pohyby. Raymond nejednou zachytil Hélénin pohled. Její tanečník ji držel křečovitě a nemotorně. Zvedla obočí, a tím Raymondovi řekla všechno: muž měl ruku příliš vysoko a mačkal ji k sobě jako manekýn v nějakém drahém knightsbridgeském butiku. Ze strachu, aby ji neupustil, se odhodlal řídit každý její pohyb, jako by nešlo o Héléne Marchmontovou, předloni korunovanou v Královské Albertově síni královnou tanečních sálů. Jí to však nevadilo. Když se těsně mýjeli, Raymond v koutcích jejích úst dokonce postřehl náznak úsměvu. Jako by mu sdělovala, že tomu člověku schází, aby si to užíval. Potřebovali se cítit jako mistři tanečního umění. Jak Raymond věděl, Héléne milovala večery s hosty, jimž dávali zběžně nahlédnout do svého světa. *Bylo jí jedno, jestli umějí tančit; hlavně když je*

to bavilo. Žila předtančením, při němž spolu každý den lidem předváděli svůj talent.

Raymond tančil dál. Aspoň že se mu paní Adelmanová nesnažila nic dokazovat. Neměla to zapotřebí. Vzrušovalo ji prostředí Velkého tanečního sálu.

Ten se s postupem času zaplňoval víc a víc. Trocha šampaňského pokaždé pobízela další návštěvníky na parket, stejně jako pokračující hudba. Hned jak lidé uslyšeli tóny nové skladby, měli nutkání se hýbat...

Paní Adelmanová se vypjala na špičky a natáhla rty k Raymondovu uchu.

„Pořád po vás kouká, víte to?“

Svraštil obočí.

„To děvče. Ta Edgertonovic. Jak se tak zdá, máte zde ctitelku.“

Tlumeně se zasmál. „Při téhle vizáži?“ zavtipkoval. „Ani bych se nedivil, kdyby jich bylo víc... Ostatně to patří k mé práci...“

„K vaší práci patří, aby se do vás zamilovávaly?“

Hudba dospěla k vyvrcholení, zaburácel pozoun a tenorový roh.

„Nedá se najít místo, kde bychom měli větší soukromí? Abychom si... pohovořili,“ dodala opatrně.

Pohovořili, pomyslel si Raymond. Paní Adelmanová mu položila ruku na paži. Nebylo by to poprvé, co ho některá z návštěvnic tanečního sálu požádala o... rozhovor. Ředitel hotelu to téměř vyžadoval: „Pane de Guisi, ať si naši hosté budou přát cokoli, jste zde proto, abyste jim vyhověl.“ Možná to bylo tím, jak je při tanci držel, nebo snad tím, že dělal všechno pro to, aby měly dojem, že bez ohledu na to, co se v jejich životě děje, ve Velkém tanečním sále mohou být samy sebou a pouze vnímat rytmus těl, ale zkrátka se s ním cítily... bezpečně. A musel si přiznat, že se mu tenhle pocit líbí.

„Jsem ubytovaná v Trafalgarském apartmá. Tam budeme mít větší soukromí. Půjdem?“

Hudba utichla. Archie Adams povstal a vyprovázel svůj orchestr na zasloužené občerstvení. Raymond se v nastalém tichu odvážil ohlédnout přes rameno. Vivienne Edgertónová měla oči stále upřené na něj, aniž hnula brvou. Nebyl si jistý, zda ho obviňují, nebo úpěnlivě prosí, či ještě hůř, ale asi nebylo špatné ze sálu uniknout, byť jen na chvíli.

Natáhl ruku a nabídl paní Adelmanové rámě.

Raymond s ní vyšel ze sálu ruku v ruce, procházel kolem grilbaru a denního baru do hotelové haly, kde byly po setmění otevřeny pověstné bronzové dveře, jimiž dovnitř proudila vlhá vůně z Mayfairu, a snažil se přitom nestrhnout na sebe pozornost pana Simenona, slizkého vrchního vrátného. Neodpověděl na pozdrav jednoho z poslíčků ani se nezastavil, když v recepci uviděl Maynarda Charlese, jak s brýlemi nasazenými na nose nahodile kontroluje denní výkazy a připravuje se na příchod nočního recepčního. Třeba o něm neměli valné mínění nebo mu přikládali jen o málo větší váhu než striptérkám, které v nočním klubu při svíčkách vyhledávaly bohaté hosty a za peníze s nimi trávily noc. *Ať si myslí, co chtějí*, řekl si. *Do mé práce nikomu nic není*. Cestou nepadlo ani slovo, ani když paní Adelmanovou doprovázel ke zdobené zlaté kleci výtahu pro hosty a obsluze poručil, aby je zavezla do druhého patra, kde na ni čekalo prázdné apartmá.

„Paní Adelmanová, zdržíte se zde dlouho?“ odvážil se zeptat ve vínově červené chodbě.

„Ach, toliko jednu noc. Již dopoledne totiž odjíždím.“

Jednu noc, opakoval si Raymond v duchu. Ano, to už také slyšel: zazobaná vdova jenom projíždí kolem a shání se po někom, s kým by si mohla jednu noc... popovídat.

Trafalgarské apartmá. Už nějakou dobu si tam Raymond netroufl. Paní Adelmanová se usadila na kraji postele s nebesy. Na tento večer vůbec nelitovala peněz. Bylo to jedno z nejlepších apartmá v Buckinghamu, s výhledem na Berkeleyho

náměstí a velké gotické věže kostela Neposkvrněného početí Panny Marie. Vedle zdobené francouzské komody stál stolek se skleněnou deskou, na něm jedna orchidej a u ní soška želvy umně zhotovená ze slonoviny a perletě. Mezitím tam evidentně již byla pokojová služba, neboť stříbrná nádoba byla naplněná ledem a vyčnívalo z ní hrdlo láhve s nejvybranějším šampaňským, jakým Buckingham disponoval. Paní Adelmanová Raymondovi pokynula, jemu se zrychlil tep, láhev otevřel a oběma nalil. Moët et Chandon, ročník 1921.

„Paní Adelmanová,“ spustil, „vidím, že jste zámožná.“

„Ach, *zámožná*,“ ušklíbla se. „Dobrá, vy jste kultivovaný tanečník. Máte vybrané vystupování a umělecký projev. Předpokládám, že jste tančil se členy královských rodin. V tomto hotelu prý bydlelo dost králů, královen a aristokratů. Docela si umím představit, jak se s nimi přítelíčkujete. Ale berte to tak, že stařenka utrácí dědictví po nebožtíku manželovi. Do hrobu si ho nevezmu, tak si užívám.“ Zaváhala. „Zdáte se mi trošičku nervózní.“

Přítom nebyl takhle nervózní již mnoho let, třebaže v předěšlé sezoně nastupoval na taneční parket před nejlepšími tanečnicíky v Hammersmithském paláci, ale musel si přiznat, že dnes opravdu není ve své kůži. S hosty, jako byla paní Adelmanová, již měl tu čest. Takové starší dámy si přicházely zatančovat a požadovaly od něj trochu víc času. V některých případech šlo o vdovy, jindy je opustili záletní manželé a ti jim dali odškodné, které pak dámy prošustrovaly v tančírnách v centru Londýna. Většinou vyhledávaly pohledného mladíka, do jehož rámě by se zavěsily a s nímž by si mohly trochu poklábisit o světě luxusu. Občas však chtěly něco víc.

Raymond se letmo zahlédl v zrcadle, které viselo nad toaletním stolem. Bylo mu třicet let, ale leckdo by mu klidně hádal dvacet. Až když se smál, rýsovaly se mu kolem očí vrásky, které prozrazovaly skutečný věk. Kudrnaté černé vlasy měl tak nepoddajné, že měl vždycky co dělat, aby si je na odpolední předvádění tanců včas upravil. Zrak zpravidla klopil,

a tak se jedna z jeho bývalých milenek vyjádřila o „elegantně smutném pohledu“. Po otci – budiž mu země lehká – zdědil vystouplé lícní kosti a vinou bratrovy rozjívěnosti a událostí z dřívějšího života měl nescísněkrát zlomený nos, takže byl výsledkem poněkud zkřivený obličej. Neušlo mu, že si paní Adelmanová kriticky měří jeho odraz v zrcadle.

„Paní Adelmanová, musím...“ Jako by mu v krku uvázl knedlík. „Musím... se vás zeptat..., proč tady jsem.“

Ta otázka již delší dobu visela ve vzduchu, hrozivě, jako by neměla být vyřčena. Ze všeho nejvíc doufal, že ho sem nezavedla proto, aby mu dělala nemravné návrhy. Rozhodně by nebyla první. A kdyby je učinila, nebyla by první, kdo by si vyslechl zdvořilé vysvětlení, že Raymond de Guise je džentlmen, a ne gigolo. Ačkoli se v kuchyních a technickém zázemí hotelu o tanečnicích z Buckinghamu žertovalo, neměli ve zvyku se vytrácet z tanečního sálu s krásnými návštěvnicemi a ráno se probouzet po jejich boku. Paní Adelmanová poplácala rukou na postel vedle sebe a Raymond pochopil, že si musí přisednout.

Nato se mu podívala do očí.

„Poslala mě sem vaše matka.“

Takové objasnění čekal ze všeho nejméně. Polekal se.

„Má... matka?“

Rázem mu vyschlo v ústech. Všechny myšlenky, co se mu honily hlavou, se mu najednou vymazaly z paměti. Do popředí se prodrál matčin obraz a on se náhle ocitl na hony daleko od hotelu Buckingham.

„Raymonde, jak je to dlouho? Dva roky?“

Zmocnil se jej pocit viny. „Tři,“ zašeptal skoro kajícně.

„Tři roky, a to jste prvorozený syn.“ Neproněsla to káravě, ale s politováním. „Za ty roky, co jste pryč, jsem se s ní samozřejmě vídala. Pro vaši matku to je krušné období... a já vím, jaké to je, přijít o syna. Ten můj padl v třetí bitvě u Yper, ale je sladkobolně ztratit syna, a přitom vědět, že je naživu, jenom nejedzí domů...“

Raymondovi se normálně nestávalo, že by si sebou nebyl jistý, avšak nyní se zakoktal: „Paní Adelmanová, zeptám se jinak: Proč... proč jste tady vy?“

Vzala jeho ruku do dlaní. Přestože byl plný úzkosti, neucukl a nekladl odpor. „Bála se, že kdyby přijela sama, nevyslechl byste ji. Když přišla řeč na jejího odcizeného syna, napadlo nás neobvyklé řešení: zabít dvě mouchy jednou ranou. Že si konečně prohlédnu hotel Buckingham, který můj manžel zbožňoval, a když už zde budu, předám vzkaz odrodilému synovi...“

„Vzkaz?“ zašeptal.

„Jde o vašeho bratra. Vrací se domů.“

2. kapitola

„Tak jsme tady, slečinko. Eustonský nádraží. Měla byste se spakovat. Teda jestli nechcete jet stejnou cestou nazpátek.“

Když ji průvodčí takhle neurvale probudil, Nancy Nettletonová sebou trhla. Ani si neuvědomila, že usnula. Začela se do časopisu *Reader's Digest* a poslední, co si pamatovala, bylo to, že se nacházejí někde v kopcovité krajině hrabství Derby a do Londýna zbývají ještě čtyři hodiny. Nyní se dívala z okna na nádražní halu, kde se to hemžilo cestujícími.

„Někdo si vás vyzvedne, co?“

Nancy viděla svůj obraz v zamlženém okně. Předtím si myslela, že jí to sluší. Na sobě měla kostkovaný svrchník a pletenou čepici, tmavozelenou a na matčinu počest ozdobenou jednou stříbrnou hvězdou. Spala sice jenom pár hodin, ale londýnská elegance, kterou si představovala, prostě zmizela. Z vlasů jí vypadla jehlice, kudrlinky jí nepoddajně visely kolem obličeje a do tváře měla vytlačený vzorek látky z opěradla.

„Ne,“ odpověděla. „Nikdo na mě nečeká.“

Pohled průvodčího jako by říkal: *Tak to tě roznesou na kopytech.*

„Prosím vás, kde najdu dámský toalety? Mám domluvenou schůzku. Ráda bych vypadala...“ Hledala správné slovo. „Reprezentativně.“

„To se ptáte toho pravýho. Budete se muset porozhlídnout v nádražní hale. Jestli chcete, pomůžu vám s tím.“

Nancy zápolila s kufrem. Ten a kabelka po boku obsahovaly všechno, co na světě vlastnila. „Poradím si,“ odpověděla

upjatě. Zatímco si ji průvodčí stále prohlížel, na třetí pokus se jí podařilo zavazadlo protlačit skrz dveře. Nepřestával na ni zírat. Na konci haly se ohlédla přes rameno. Bolela ji noha, tak jako pořád odmala, ale to, jak neohrabaně kulhala – sotva postřehnutelně, opravdu jen *malinko* –, jako by bylo strašně nápadné. Přesto hrdě vztyčila hlavu a s námahou vlekla kufr dál.

Rty měla namalované výraznou červenou rtěnkou jako Claudette Colbertová ve slavném filmu *Stalo se jedné noci*. Šetřila si ji právě na takovouhle příležitost. Jak ji upozorňovali, první dojem je k nezaplacení, rozhoduje o všem. Když se namalovala, byla připravena.

Londýn. Chystala se na něj sedm měsíců, a jak nyní mířila ke stanici metra, připadala si v tomhle městě jako trpaslík. Bylo hlučné, zakouřené a překypovalo životem a pohybem tak, že by ji to dřív vůbec nenapadlo. Kéž by ji teď viděl otec! Ten samozřejmě neměl lidi z tohoto velkoměsta v lásce. Tak jako nikdo z těch, kdo žili celý život v lancashirském městečku, kde se narodila – obklopeném kopci, lesy a horskými jezírky. Londýn, to byl docela jiný svět. Doma si neustále představovala jeho paláce a říkala si, jaké to musí být, letmo zahlédnout krále Eduarda, jak jede v čele procesí po Mallu, nebo se nacházet v nadšeném davu při královské svatbě ve Westminsterském opatství. A najednou se první dojem z velkoměsta zcela lišil: rámus a zatuchlý vzduch nasycený potem a uhelným prachem.

Opatrně držela dopis. *Nancy Nettletonová*, začínal. *S potěšením vám oznamujeme, že vás přijímáme jako pokojskou v hotelu Buckingham, Berkeleyho náměstí, Londýn. Nástup do zaměstnání 1. srpna. Ihned po příchodu...*

Přečetla si ho již stokrát. Byl to výsledek sedmiměsíčního pilného úsilí, kdy pořád dokola rozesílala z domova písemné žádosti a vzápětí dostávala zamítavé odpovědi, takže

korespondence s případnými zaměstnavateli přicházela vni-
več. Dlouhé hodiny se marně snažila najít někoho, *kohokoli*,
kdo by jí dal šanci. A mezitím ještě dávala do pořádku věci
po zesnulém otci, usilovala o to, aby se její mladší bráška
konečně mohl postavit na vlastní nohy, vzepřela se právnímu
zástupci z Morecambe Bay, který bez poučení rozhodl, že
z daní z toho mála, co po sobě otec zanechal, vyplývají další
provize – a to jen proto, že Nancy jakožto žena údajně potře-
buje zvláštní pomoc s výpočtem a spravováním účtů. Jako
kdyby se o finanční záležitosti domácnosti nestarala již od dět-
ství. Jako by to muž dokázal lépe, a to jen díky tomu, že vyža-
doval, aby ho lidé oslovovali *sir*.

Rozhlížela se. Všichni, kdo se v metru tlačili kolem ní,
měli vlastní život. Vyskytovali se mezi nimi bankéři a úřed-
níci. Nepochybně se některé dívky stejně jako ona ucházely
o místo pokojské. A třeba se sem zatoulali zbloudilí princové
nebo muži, kteří si hráli na chudáky...

Jeden chlap ji přes vagon okukoval. V obličejí měl barvu
rybníční vody, vousy zapletené jako vřes a krví podlité oči se
dívaly zoufale. Ano, Londýn byl město pro krále a královny,
zároveň však pro žebráky, uvědomovala si smutně. Potřebo-
vala vzpruhu. Těšila se na hotel Buckingham a byla zvědavá,
jaké to tam bude.

Shledala jej přesně takový, jak si ho malovala. Tam, odkud
pocházela, se místní hotýlek skládal ze dvou pokojů nad ven-
kovským hostincem. Stará paní Gableová ubytovávala v pod-
nájmu v jednom pokoji šest přespolních horníků, ráno je
krmila ovesnou kaší a večer dušeným skopovým. Zato Buc-
kingham se tyčil nejméně sedm pater nad nádhernou zelení
náměstí Berkeleyho. Před zářivě bílou fasádou a malým slou-
povým čekaly večer co večer dvoukolé drožky a taxíky. Každý
dům na náměstí měl stejnou cenu jako všechny budovy v celé
Nancyině obci dohromady. K nápadným bronzovým dveřím

do hotelu vedlo mramorové schodiště s pozlaceným zábradlím. Navzdory teplému létu měl na sobě vrátný u vchodu dlouhý černý sametový plášť a cylindr, který mu čněl na hlavě jako stín vybledlých cihel hotelové zdi. Nahoře se mezi jehlanovými střechami vyjímal obrovská měděná koruna, která hlásala, že hotel má něco společného s královským majestátem.

Nancy přihlížela, jak k hotelu přijíždí taxi, zastavuje před ním a vystupuje z něj pán s doprovodem. Vzápětí z hotelu přispěchali vrátní a sluhové. Ti přenášeli dovnitř zavazadla. Současně se objevil malý, kulatý muž. Tipovala, že jde o ředitele hotelu. Hosta přivítal mírným, nicméně znatelným úklonem.

Zírala tam dost dlouho. Již se schylovalo k polednímu. Na minutu přesně v poledne se měla setkat s paní Moffattovou, vedoucí úklidu pokojů. Dochvilnost byla důležitá.

Uklidnila se a vydala se přes náměstí. Kvůli tomu sem šla. Proč se jí tedy před vchodem náhle zmocnil stísněný pocit?

Vzchop se. Nejdeš přeci žádná padavka!

Ještě ani nedošla k prvnímu schodu, když na ni dveřník křikl přízvukem, jaký neznala: „Slečinko, čím vám posloužím?“

Zůstala stát jako přimrazená, uvědomovala si, jak je bezvýznamná. Kufr měla otlučený a na okrajích opotřebený. Patřilval jejímu dědečkovi. Ten si ho koupil v dražbě, když zemřel jeden soused. I její svrchník, který doposud považovala za nádherný, se jí najednou zdál samá díra a do očí bila zašíváná místa. Proč jen použila nevhodné nitě?

„Mám ta... tady... začít pracovat,“ vysvětlovala. *Nancy, co to do tebe vjelo? Dyťs nikdy neoktala!* „Mám u sebe pozvánku.“

Jeho tvář se zachmuřila, a tak čekala, že spustí litanie, ale pak k ní sešel po schodech a zašeptal: „Tak to musíte služebním vchodem. Obejděte Michaelmas Mews a tam to najdete hravě. Chcete snad udělat dobrý první dojem, ne? Tak se vyhněte tomu, aby vás pan Simenon nebo pan Charles viděli přicházet hlavním vchodem – natož takhle oblečenou. Bože, oni tady pořád šmejdí okolo, jako by měl být konec světa. A to